

FRÖCSKÖS

Lakodalom Lajos énekel halkán egy vasutas táskájában, fordszierrán megyek én a babámhoz. Főnt és lent dobog, csikorog, iparkodik a város, helyt és helyben. A mélyvasút behalad a sűrűbe, az ügyeseket magával ragadja, a többi rohanvást ácsorog tovább.

A Felszabadulás téren szállnak föl, a kisgyereken komikus, sutácska álarc a gonoszság, egy vonal a szája.

– Anyaaa, mibe, hogy lecibálnám a fejét, ha lennének a metróban verebek, a mindnek a hülye fröcskös fejét.

– Te csak jobb, ha maradjál, nehogy mindjárt én tépjem le a tiedét. Vagy a bácsi.

Hadar az asszony is, s néz, ahová a törődött lakók mind, maguk elé és sehova. A kisfiút körülbelül Csongornak hívják. Szomorú kis név, névmaneken a bazmegek között.

Most nagyon meg kéne a fejedet simogatni, te szomorú veréb-ötéves. Nem mintha a szeretet ilyen egyszerű volna, hanem mert ilyen nehéz. Vagyis munka, ha nem is *strapa*. Könnyen mondom ezt, hisz magamban, s *elnézem* őket, metrónézés, mandiner. A nő ugyanígy válaszol, a vállával, a homlokával, a lenőtt hajtövével, hogy ő tiszta ideg, és hogy rohadnának meg mind és absolute elege van a sok örült dumából és mit beszél bele mindenki, há?

De később, asszonyom, mikor e tárca végén kijön majd a telefonfülkéből, később már ennyire se merek magára nézni. Csak állok ott, mintha ott se lennék, a gyerektől is félig elfordulva. Kézenkapja, szájonlegyinti, hogy legyen neve a nevelésnek, mit bámulnak, mondja majd a merev nyaka, mi a francot? Az élet? Na, pláne, arra a legnehezebb ráérni, nincs idő az időre, zár a közért, a kórház, zár *ez az egész mocsány*.

Levethetetlen, faggyas hétköznapi a szeptemberi Budapesten, épp csak annyira hűvös, hogy fázna a nép keze, ha szőlőt szedne, diót. Kanálpenge, vékony nő a Fröcskös édesanyja, abban a feketében, ami ha akarom divat, ha akarom gyász. Poliklott. S csak relatíve fekete, szürke inkább, esettgrau. Ha van még előttje és utánja, a főváros most munka után van. Jön a lakosság az indigó alól, kezében szatyrok, a sorsa, krumpli, csaptelep, gyerek. Tessék a biztonsági sávot szabadon hagyni! Hogy a tegnapi mindig máskor van, azt megszokta, hogy a holnapja örökké holnap van, azt is megszokta. Most szokja, hogy *mája* sincs. Hídavatás.

– Csongor, még egy ilyen impertinens kapálódzás és beléd rúgok.

– Arany János utca.

– Ne kopozzad azt az ülést, mert a bácsi majd jól ráül a kezedre!

A vasutas tompán mosolyog, mint aki *nem is ül*, dehogyis ül, úgy. Mintha félni kéne, hogy az asszony fogja és tényleg ráülteti.

Telefonálnék, akkor látom meg őket újra. Féltömött, félkülvárosi aluljáró, kül- és belföldről menekült koldusok, árusok, lakosok, eldurvult, megszokott underground kágéeste. A posta néhány rövid hónap után új készülékekkel lepte meg a közönséget, a sok bűdös rongálót, azt. Fekete páncélkeret, páncéltartály, jó okkal. Már egy hete, így még négy jó a tízből, ha vonalat nem is ad. Jár a vékony nő fülkéről fülkére, hátha. Mindennapi játéktermeink.

– Béla?... Nem, nagyon kérlek, ne tegyed le! Hallod? Mit hogy későn? Tudod te mi van itt? A gyereket erővel kellett lecibálnom a buszról. Ott játszott volna Kelenföldig valami mankóval, vagy mi a bánat. Mit milyen mankó? Ja, egy öreg faszié, az nyújtogatta, ez a kis

hülye meg lovagolt rajta. Na! Mi? Nem. Nem ismerek semmiféle Sárpilisit... Milyen ügyvédnö? Na pláne. A gyerek-témát azt te csak hagyjad most már. Jó? Hallod, Béla? Nem..... Hogy? Katéterozzák vagy mi a bánat. Mittudomén, csupa víz a szíve. Mit milyen hangon? Azt próbáld meg! Elegem van, abszolúte elegem van az örült dumádból... Nehogy merjed a csíkosat!... Hallom, persze, egy sört! Naná. Mi? Te, én mostmár tényleg kikapárom a szemedet... A kurva anyád, oppardon, az cirkuszol. Majd pláne. Há? Hallod, Béla? Ott vagy, te hülye? Ne tedd le, kérlek szépen ne tedd le, ne kérlek...

Remeg, szorítja a retikült, a szatyrot, a Fröcskös jumbós dzsekijét, az izzadt ketteseit, az embernek már öt hóna van, aztán mégis, csak úgy kicsúszik minden és elenged. Az állával, az orrával lapozza tovább a telefonos füzetét, újabb számok, újabb kettések. Csongor kint téblábol a fülkesor előtt, izgága kicsi membrán. Vonal nincs. Megérzi, hogy figyelem, rámnítja az üvegajtót. Beszélgetünk, zavarban vagyunk a magunk módján.

- Szia, te Fröcskös... Még egy ilyen kapálódzás és beléd rúgok.
- Szia, kisfiú, vigyázz, mert becsíped az ujjad!
- Majd mindjárt én becsípem a tiédet. És le is csípem.
- Aztán miért csípnéd le?
- Azért, hogy ne tudjál telefonálni.
- Dehát látod, így se tudok.

Egy kicsit elhallgat, mancsolja, rúgdossa a koszos üveget, áll az ajtóban, nem néz rám, vigyáz, hogy ne jöjjön közel. Nézi az anyját, két fülkével arrébb hajladozik a szatyor, a jumbós dzseki.

- Fröcskös, fröcskös vagy. Úgyis mind széjjeltöröm a telefont.
- Miért tennéd? Anyukád se tud akkor telefonálni.
- Akkor is úgyis betöröm. Úgyis Fröcskös vagy.
- És téged hogy hívnak, kisfiú?

– Nem hívnak úgy. Te vagy a Fröcskös. Tisztára idegem van. Meg kell itt bolondozni. Elegem van a sok örült dumádból. Maradjál már magadnak pláne.

- És mondd, miből van elegend?
- Mert belőled tisztára elegem van, és lelőlek mint egy kutyát.

Így barátkozunk. Nem kiabál, unottan és vékonyan hadar, rutinból csikorgatja a fogát, elnyúzott házasságokban beszélnek így, gázcsapon túl, békéltetőn innen. Uramisten, micsoda görcs ez, verébke, fiúpapagáj. Almáspitényi kezével néha pisztolyt formáz és pattogatja hozzá a nyelvét. Azt, ami szaggatott társalgásunkból, kétségtelen, komikus is lehetne, azt fölszívja nyomtalanul a közeg, e tompaszürke, agresszív szivacs.

- Hát az meg mi a kezeden, kisfiú? Kréta?

– Azt próbáld meg! Úgyse veszed el, mert én akkor kilövöm a szemedet. Fogok egy nagy pisztolyt és összeloccsantom.

- Ugyan már, miért venném el? Sőt, ha lenne itt krétám, adnék egy csomó színeset is.
- Akkor azt meg én úgyis kitepném a kezedből. Pláne lefognálak és kitepném.
- Dehát nem is mersz közelebb jönni. Hogy tépnéd ki akkor... Fröcskös?
- Te vagy, te vagy a nagy hülye Fröcskös. Azt én kiszakítanám és rapityára törném.
- Na és mit rajzolnál a krétával, ha lenne itt egy nagy fehér falad?

Most rámnéz, hátralép a fülkeajtóból, aztán elmosolyodik, egyszerre nagyon ötéves és nagyon szeretnivaló.

– Ürgét... És akkor azzal tényleg kikapartatnám a szemedet.

Nem, ez nem csattanó. Beszélgetésünk azért szakad félbe, mert Csongorné sehogysem tudta elérni a Sárpilisit, és az ő ügyvédnöje is hol a francban, kilép a fülkéjéből, kézenkapja, szájonlegyinti a gyereket, nem hiszem, hogy hallotta volna beszélgetésünket. A háta mint a fekete beton, ahogy húzza a Fröcsköst maga után, és eltűnnek a mélyvasút, itt már kéreg, bejáratában.

Tizennyolc há ötvenhárom, az agya is tiszta ideg, meg kell itt pláne bolondulni, nem is érti, hogy már kint, mondjuk Káposztásmegyer II-n mért fakad egyszercsak sírva. Vékonyan sír a bezárt ábécé előtt, ellenszenvesen, rángatja, markolássza a Fröcskös krétás kezét, ne haragudj, muszáj. Muszáj.

Két ötéves az üvegen.

(90. szeptember 18.)